

khỏe hẳn chưa ? Thôi chúng mình đi đi.

Hoàng Hoa nắm tay chàng luồn qua bụi tre lớn vừa chặt xong, mùi thơm phảng phất. Con đường mỗi lúc một nở phình, nắng sớm rực rỡ tỏa trùm những thân tre xanh bóng. Chim muông gọi nhau riu rít trên cành. Cuộc sống trong rừng thắm đượm màu thanh bình và phẳng lặng. Bầy khi nó đùa trên cây lim khổng lồ không thể ngờ được thân Chết ghê gớm đang bủa lưới khắp vùng.

Tiếng chân Hoàng Hoa gõ đều trên con đường lót đầy lá vàng kêu lạo xạo. Nàng bỗng suy nghĩ đến những chuyện đầu đầu. Nàng có cảm tưởng Tử thần đang chờ hai người ở cuối con đường đầy lá úa.

Trong chốc lát, hai người ra đến một giòng suối lớn, từ trên cao chảy xuống, bọt nước bắn vung vãi dưới nắng vàng lấp lánh. Hoàng Hoa tái mặt. Nàng vừa nhìn thấy đồng xương trắng hếu trên bờ. Hai cái sọ dừa, một lớn, một nhỏ. Đó là hai bộ xương nam nữ. Chắc một đôi trai gái rủ nhau vào rừng tình tự bị hổ vồ chết. Hoàng Hoa nhìn trộm Văn Bình. Bất giác Văn Bình cũng nhìn nàng. Như ngượng ngùng, nàng cúi xuống, ngắt một bông hoa đỏ chói, lớn bằng cái bát, trông như hoa cầm chường, moi nàng kề sát cánh hoa như muốn hôn.

Cảnh tượng nên thơ này lại làm Văn Bình rợn người. Chàng rợn người vì sắc diện nàng đột nhiên

thay đổi. Đối với người giỏi xem tướng mạo như chàng thì sự thay đổi sắc diện này mang ý nghĩ sâu xa. Hồi học nhu đạo ở Nhật, Văn Bình từng làm đệ tử một vị võ sư già, nổi tiếng về thuật đánh atemi và khoa tướng mạo. Mỗi khi cho võ sinh thượng đài, vị lão sư đều kêu đến trình diện, để quan sát nét mặt. Thấy dấu hiệu bất lợi là bác bỏ trận đấu liền. Một hôm, một nữ đệ tử xin thượng đài để đáp lại lời thách của một môn phái nghịch. Vị võ sư già lim dim cặp mắt giờ lâu rồi mở choàng ra, lắc đầu lia lịa. Trên trán nữ đệ tử hiện ra một quầng đen nhỏ bằng hạt bắp. Quầng này chỉ người xem tướng giỏi mới thấy.

Nhưng nữ đệ tử không lưu tâm đến lời dặn của thầy. Nàng trốn ra cánh đồng trống quyết tỉ thí với đối phương. Và kết quả là nàng bị giết thảm thương.

Văn Bình được vị võ sư Nhật truyền dạy cách xem tướng diện, và nhờ khoa này chàng đã cứu nhiều người thoát chết. Hôm nay, cái quầng đen báo hiệu diêm gở hiện rõ trên trán Hoàng Hoa.

Hoàng Hoa tỏ vẻ sửng sốt :

— Anh nghĩ gì mà nhìn em lạ lùng như thế ?

Văn Bình định chối không. Song chàng không muốn giấu nàng. Chàng bèn thổ dài :

— Trên mặt em có vòng ám khí.

Hoàng Hoa vùng cười khảnh khách :

— Vòng ám khí ? Trời ơi, anh của em đi đến nơi rồi. Em không ngờ một thanh niên tài tiến, sống trong thời đại nguyên tử như anh lại đeo đẳng cảm nghĩ của ông già râu tóc bạc của thời đại Tam quốc !

Văn Bình nói giọng bùi ngùi :

— Em ráng tin anh đi. Anh nói thật đấy. Dầu sao anh cũng có nhiều kinh nghiệm.

Hoàng Hoa cười to thêm :

— Anh bảo gì, em cũng nghe chỉ riêng điều này. Mặc dầu kính nể, và thương yêu anh, em vẫn không thể chiều anh. Em hoàn toàn chống lại thể thức xem tướng cò hú ấy.

Mặt Văn Bình sa sầm. Chàng định nói thêm nhưng lại nín lặng.

Chàng không thể lằm. Quảng đen vô hình này đã lan xuống hai con mắt. Tai nạn nguy hiểm sắp xảy ra, định mạng thảm khốc đã báo trước rõ ràng như 2 với 2 là 4.

Văn Bình pháp phòng quan sát tứ phía.

Giọng suối lớn vẫn reo âm âm, bọt nước trắng xóa vẫn bắn tung tóe. Đôi chim công, lông xanh mướt và dài lê thê, đang rửa cánh cho nhau bằng giạt mình bay thẳng một mạch. Một con khỉ chuyền từ cành này sang cành khác vội đu xuống đất rồi hét lên một tiếng thê lương như bị ai thọc huyết trước khi biến vào rừng sâu rậm rạp.

Trời đang đầy nắng bỗng trong khoảnh khắc, những đám mây đen từ phương bắc kéo tới vùn vùn, mặt trời đỏ ối biến sang màu nâu rồi màu xám.

Trời tối sầm lại. Hoàng Hoa nói :

— Sắp mưa rồi, anh ạ.

Văn Bình nhún vai :

— Ở đây đang nắng chuyền mưa là thường.

Chàng ngần ngừ một giây rồi tiếp :

— Chúng mình nên chọn đường khác thì hơn. Vì đường này dễ bị phục kích.

Hoàng Hoa nhìn phía trước rồi dề môi :

— Em không tin. Em thuộc con đường này như cháo.

Văn Bình bần thần soát lại khẩu tiểu liên. Trong sạt-giờ còn gần hai chục viên đạn. Túi chàng lại đựng hai bì đạn khác. Với số đạn này, chàng có thể cầm cự hàng giờ với một tiểu đội địch. Chàng sẽ bắn phát một, mỗi phát hạ sát một tên. May ra chàng và nàng có hy vọng thoát hiểm. Nhưng từ đây đến khi ra khỏi mật khu, sẽ còn xảy ra nhiều vụ chạm trán với địch, chàng không biết tìm đâu ra đủ đạn cầm cự nữa.

Bồ hôi nhỏ giọt trên trán, chàng gượng cười với nàng :

— Thôi, chúng mình đi đi.

Con đường thu hẹp lại dần dần. Tiếng suối róc rách nhỏ dần, nhỏ dần, khu rừng âm u đột nhiên

Từng phiêu lưu nhiều năm ở Phi châu và nhất là Nam Mỹ. Văn Bình không lạ sự tàn bạo của một số bộ lạc còn có lối sống tiền sử, coi việc sát nhân là trò giải trí lành mạnh, hoặc phương tiện biểu dương sức mạnh.

Trong những khu rừng giáp giới cộng hòa Ba Tây, có một bộ lạc gọi là May-ô sống bằng nghề giết thuê. Họ cỡi trường, tay cầm cung và bó tên vót nhọn tẩm thuốc độc. Loại độc được này đã ngấm vào máu thì không còn cách nào cứu chữa. Tuy vậy dân mọi May-ô lại quen thuốc độc, có thể trộn với thức ăn không chết. Thậm chí rắn độc cắn lầm phải dân mọi May-ô lại bị thiệt mạng vì độc được trong người mọi.

Sau chiến tranh Cao Ly, Quốc tế Tinh báo Sở đã gửi chuyên viên qua châu Mỹ la tinh để nghiên cứu bộ lạc May-ô. Phái đoàn này đã du nhập lễ lối giết người lạ lùng của mọi May-ô vào các trường huấn luyện gián điệp ở Bắc kinh và Hoa-Bắc giành cho một số dân Tàu thiếu số. Bọn lính Tàu thiếu số được Tinh báo Sở huấn luyện này đều khỏe mạnh, chiến đấu dẻo dai, chịu đòn như bao cát, võ nghệ thuần thục, bắn cung tên lại bá phát bá trúng.

Văn Bình bèn ra hiệu cho nàng dừng lại rồi nói, giọng chậm rãi :

— Sớm muộn, địch sẽ tìm ra chúng ta. Dĩ

nhiên, anh và em phải tử chiến. Nghĩa là cả hai đưa mình đều chết.

Hoàng Hoa bặm miệng :

— Hừ, được chết bên anh vốn là nguyện ước của em !

— Nhưng trên phương diện nghề nghiệp và bản phận, một trong hai đưa mình phải sống. Vì vậy, anh đề nghị chúng ta chia làm hai, em một đường, anh một đường, đưa này chết thì còn đưa kia sống.

Hoàng Hoa tròn tròn mắt :

— Không bao giờ em chịu đâu.

— Nếu vậy buộc lòng anh phải tách riêng. Anh không đủ khả năng bảo vệ em nữa. Xin em hiểu cho.

Hoàng Hoa cười đau đớn :

— Em hiểu lòng anh quá rồi. Anh không lừa được em đâu. Anh định đóng vai trò đàn ông bên nhất, tham sống sợ chết hầu em khinh rẻ. Nhưng em đã biết, biết từ lâu. Em đã đọc được ý nghĩ đang nhú trong đầu anh. Đây này, anh lặng thinh để em nói : anh lập mưu tách làm đôi, anh một đường em một đường, nhưng thật ra anh đợi em đi được một quãng là quay lại đường cũ, rồi..

Văn Bình cắt đứt :

— Em của anh giàu tưởng tượng quá !

— Em đã noi trước mà anh vẫn ngắt lời. Em yêu cầu anh để yên cho em nói hết. Em không giàu

tướng tượng mà chỉ giàu nhận xét. Tự anh, anh đã mâu thuẫn với anh. Anh định bỏ rơi em tàn nhẫn mà lại gọi em là « em của anh » ư ?

Văn Bình cứng họng không lý luận thêm được nữa. Hoàng Hoa nói tiếp :

— Mưu của anh khôn ngoan thật, nhưng em không đến nỗi ngu dần như anh tưởng. Anh chờ em chạy khuất rồi quay về lương cũ, nổ súng loạn xạ. Trong vòng mấy phút, địch sẽ đuổi tới. Với tài tác xạ độc nhất vô nhị, anh sẽ kim chân họ đến khi em thoát khỏi vòng vây.

Giọng nàng nhỏ hẳn và lật bật :

— Văn Bình ơi, tại sao anh lại hy sinh đời anh cho em ? Em không xứng hưởng sự hy sinh ấy. Hoặc anh đi, em ở lại, hoặc chúng mình đi chung. Dầu xảy ra chuyện gì chẳng nữa.

Văn Bình thở dài :

— Như vậy hai đứa mình sẽ chết. Ở Sài Gòn, anh em đang ngóng tin về. Anh muốn người mang tin về là em Dầu sao, em quen thuộc đường rừng, em có thể vượt khỏi R dễ dàng. Anh ở lại, lập kế nghi binh, địch giết anh cũng khó. Em đừng quên anh còn 3 sạt-giờ. Nghĩa là anh còn đủ đạn cầm cự. Mình ở trên cao, địch từ dưới lên tất kém ưu thế. Thiếu đạn, anh sẽ cướp của địch. Em yên tâm. Em cứ đi đi. Chập tối, anh sẽ trốn khỏi khu rừng này.

Hoàng Hoa ứa nước mắt :

— Không, em không đi. Nếu anh áp bức em, em sẽ kề súng ngay vào thái dương em. Anh đừng tưởng em dọa. Em là người nổi tiếng li lợm.

Văn Bình ngáy người nhìn nàng. Lụng thụng trong áo mượn, nàng lại đẹp đôi lên, đẹp lắm liệt chữ không ủy mị và dĩ thỏa như chàng nhận xét lần đầu, trên đường tròn Hồ Chí Minh. Như bị nam châm hút, nàng ngã gọn vào lòng Văn Bình. Chàng diu nàng nằm xuống đồng lá vàng em như nệm lông đất tiền.

Mắt lim dim, cánh mũi mở rộng, đôi môi cong tỏa hơi thở rờn rập. Nàng đón tiếp cái hôn kỹ diệu của chàng toàn thân lay bầy. Nàng khóc như đứa trẻ. Nàng khóc vì sung sướng. Văn Bình sợ trốn bờ vai tròn trịa của nàng :

— Trời tối chúng mình mới có hy vọng xuống đồi, bơi qua sông.

Hoàng Hoa lấy vạt áo chùi nước mắt :

— Xin lỗi anh, em con nít quá. Anh giận em không ?

Văn Bình tát nhẹ má nàng :

— Không. Anh không giận em, trái lại còn yêu em nhiều hơn nữa.

Hoàng Hoa choàng dậy. Hai người mãi âu yếm, quên bằng Tử Thần rình rập. Hoàng Hoa vớ lấy khẩu súng. Nhưng từ phía vẫn im phắc từ tiếng gió lùa qua rừng cây vì vu.

Hoàng Hoa nắm tay chàng :

— Này anh, em nghe tiếng động.

Tiếng động khả nghi này đã lọt vào tai chàng. Từ nãy chàng đã có cảm giác là nhiều con mắt soi mói đang bao vây hai người. Một khuôn mặt đen dúi, dữ tợn, nhô lên, mũi tên căng thẳng trên giây cung sắp bật ra. Văn Bình lấy cò. Viên đạn nổ vang.

Chàng dựa lưng vào gốc đại thụ, nhõn tuyến sáng quắc tiếp tục thăm dò động tĩnh. Chàng ra hiệu cho Hoàng Hoa : hai người bỏ sâu vào rừng. Cách 10 thước là một cửa động đen ngòm.

Hai người đến cửa động thì nhiều tiếng reo hò vang lên. Hai bên có người cầm súng lỗ nhố. Phía sau và phía trước cũng có người.

Giờ đây chàng mới hiểu : địch lừa chàng vào rọ.

Tiếng reo hò chiến thắng của địch làm máu chàng đông cứng. Giờ phút quyết định đã tới.

Thế nào chàng cũng chết...

X

Tiếng cười vĩnh biệt

ĐẠI tá Vương cầm ly rượu uống dở ném mạnh vào góc phòng. Pha lê vỡ loảng xoảng, rượu huyết-ky bắn tung tóe. Cơn giận của hắn lên đến cực điểm. Hắn quay về tên sĩ quan hầu cận, giọng gât gỏng :

— Thế nào ? Vẫn chưa tìm thấy gián điệp địch ư ?

Tên hầu cận đáp :

— Thưa, các toán truy kích bị lạc hướng vì dinh ninh chúng chạy về con đường Sài Gòn. Ngờ đâu, chúng khôn ngoan rẽ sang Cao Miên.

Đại tá Vương trợn mắt, sừng sốt :

— Sang Cao Miên ? Chúng điên hả ? Quân ta đóng dọc biên giới, chim cũng không bay lọt. Văn Bình đâu đến nỗi ngu muội ! Hay là...